

ÖRÖMHÍR

VI. évfolyam 1. szám

2019. január-február

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

„Hol van a zsidók újszülött királya?
Láttuk csillagát napkeleten, s eljöttünk,
hogy bemutassuk neki hódolatunkat.”
(Mt 2,2)

A változás szele 2018-ban

1982-ben volt egy német rock együttes, akik megénekeltek egy dalt, amely akkor még olyan hihetetlenül hatott. A változás szeléről szóltak a sorok. A kertvárosi plébánia a 2018-as esztendőben nem is sejtette, hogy a változás szele őt is eléri. Annyira fiatal, annyira energikus plébánia! 5 év nem nagy idő, minden olyan fixnek és biztosnak látszik. És mégis vál-

tozik, folyamatosan megújul lelkiekben és személyi téren is.

Sok új élet indult el azzal, hogy szülők nagylelkűen mondtak igent az élet ajándékára. Közülük jó néhányan már kisgyermekként újjászülhetettek az „isteni életre vízből és Szentlélekből”.

Templomunkban néhány szék megürült, mert voltak, akik elköltöztek a földi életből és azóta a mennyei, örök liturgia részeseivé lettek. Nekünk hiányoznak, de bízunk abban, hogy talán célba értek! Hogy reményünk még bizakodóbb lehessen sokkal jobban kell figyelniük arra, hogy szereteteinknek ne a betegek szentsége nélkül kelljen megélniük életük ezen időszakát!

Vannak, akik azt idejében már nem mint jegyesek, hanem, már mint házasok ülnek be a templomba. Bennük is folytonosan megújul közösségünk. Valahányszor rájuk tekintünk újra világossá kell, hogy váljon számunkra: Krisztus így szereti az Egyházat.

A bérmlás mindig nagy ünnep, de tudjuk azt is, hogy sajnós vannak, akiknek a helye azóta árválkodik. A folyamatos megújulás azonban a bérmlással is megvalósul, mert fiatalos lelkületükre mindig szükségünk van. Az elsőáldozás és az áldozások száma is olyan mutató, amely azt tükrözi, hogy mekkora hajlandóság van bennünk a szentségi élet gyakorlása által megújulni, újrakezdeni, mindig felállni és ha kell, megváltozni.

A változás szele személyi téren még olyan formán is érintette plébániánkat, hogy lelkipásztor csere is volt. Nem biztos, hogy Robi atya pont erre gondolt, amikor a tavalyi sorokat fogalmazta: „Az idei év is sok olyan lehetőséget fog tartogatni, amelyek soha nem térnek vissza, ha nem élünk vele most. Lehet, hogy ez lesz az az év, amikor a régóta várt és a lehetetlennek tűnő végre mégis megvalósul”. Most ez így alakult. Élünk az új esztendő kínálta lehetőségekkel, hogy mindig készek legyünk megújulni lélekben és érzelmben!

	2018	2017	2016	2015	2014	2013 aug-dec
Keresztelés	65	36	64	74	48	19
1 év alatti	47	22	43	47	36	14
1 év feletti	18	14	21	27	12	5
Házasságkötés	5	10	17	12	16	5
Temetés	51	57	73	63	62	13
Szentségekkel ellátva	17	21	27	15	20	4
Szentségekkel el nem látva	34	36	46	48	42	9
Szentségekkel ellátottak aránya	33%	37%	37%	24%	32%	31%
Elsőáldozó	46	47	51	39	53	19
Bérmlalkozó	16	19	17	24	5	0
Szentáldozások száma	30000	31 500	29 500	29 300	25 000	12 000
Hitoktatásra járók száma	509	558	506	443	461	348
Katekumenek száma	1	4	2	1	9	5

Minden emberhez küldetésem van

Új interjúsorozatot indítunk újságunkban. Minden hónap 13-án, a fatimai engesztelésünkre hozzánk ellátogató atyákkal közlünk egy rövid beszélgetést. Ezáltal jobban megismerjük és így imáinkban is könnyebben hordozhatjuk őket. Az első interjú Huszár Balázs atyával készült, aki 2018. november 13-án volt a vendégünk.

– Sárvárról származol. Miként alakult életed, hivatásod?

– Papi hivatásomat a kántori szolgálaton keresztül kaptam. 2007-ben szentelt pappá Veres András püspök úr, Boldog Brenner János atya vértanúságának 50. évében. Az isteni gondviselés művének tartom, hogy én is Szentgotthárdon kezdettem meg papi szolgálatomat, ott, ahol János atya életét adta Jézus ügyéért. Ez meghatározta további papi életemet is. Ahová csak kerültem ezután, mindenütt törekedtem János atya tiszteletét terjeszteni. Két év elteltével Vasváron, egyházmegyénk egyik jelentős búcsújáró helyén folytattam a papi szolgálatot. Három éven át volt szerencsém a zarándokok buzgóságát látni, köztük nagyon sok fiatal részvételével. A 2011-es vasvári egyházmegyei zarándoklat nagyon szép élményként él ma is bennem. Ekkor még nem tudtam, hogy a két év múlva esedékes Pusztacsatárba vezető egyházmegyei zarándoklatnak már én leszek a plébános házigazdája. Előtte azonban 1 évet a szombathelyi székesegyházi főplébánián töltöttem, ahol igazán kivettem a részemet a lelkipásztori munka szinte minden részéből. Innen vezetett az utam első plébánosi helyemre, Salomvárra, ahol összesen hat település ellátását bízta rám András püspök. Érdekes volt megtapasztalni, mennyire más és más az egy plébániához tartozó, de különböző falvak felfogása és hitélete. Alig egy év múlva azonban elköszöntem az itteni hívektől, mivel szüleim betegsége szükségessé tette, hogy a közelükben legyek.

– Mi az, amivel papságodban legszívesebben foglalkozol? Mihez érzel magadban karizmát?

– A papságban az a legszebb, hogy minden emberhez küldetésem van. A kis gyermektől kezdve a betegágyban fekvő idős emberig egyaránt. Ezért én a papi hivatás minden részét nagyon szeretem. Ugyanakkor igaz, hogy vannak olyan területei, amelyek közelebb állnak a szívemhez. A legfontosabbnak tartom a tanítás szolgálatát. Igyekszem a szentbeszédre alaposan felkészülni, mert tudom, milyen sokat jelent a hívek számára, hogy megértsék hitüket. Ugyanilyen fontos a hitoktatás, valamint a gyermekekkel való foglalkozás is. Nehezen bírnám ki, ha nem lehetnék gyermekek között. Itt jegyzem meg, hogy egykori tanítványaimmal igyekszem tartani a kapcsolatot, sőt időnként közös találkozóra is hívtam már meg őket. Talán ez a kettő, amit igazán szívügyemnek tekintek. Amire még nagy hangsúlyt fektetek, az a gyóntatás és a betegek szolgálata. A lelegezetebbek felemelése számomra is felemelő. De ugyanilyen nagy élmény rávezetni a jegyeseket a házasság szentségének mély értelmére, bátorítani őket, és asszisztálni valami olyasminél, amiből csodálatos dolgok születnek majd.

– Édesanyád gondozásra, állandó ápolásra szorul. Miként éled meg, hogy vállaltad azt, hogy mellette vagy idős, beteg korában?

– Miután Salomvárról haza, Sárvárra kerültem káplánként, nyolc hónap múlva eltemettük édesapámat. Nagy kegyelemként éltem meg, hogy pap fiaként elkísérhettem a szentségekkel és imádsággal az „induló hajóra”, hogy majd a túlsó parton viszontlássuk egymást. Istennek hála, édesanyám ápolásra nem szorul, hiszen nem fekvőbeteg. De mivel testvéreim nem születtek, gondoskodnom kell róla. Ez a világon a legtermészetesebb dolog. Amint egy édesanya számára magától értetődő az, hogy gyermekét gondozza és felneveli, ugyanígy természetes, hogy a gyermek felnöve, idősödő szüleiről gondoskodjon. Még akkor is, ha plébánosból újra a káplánná válik emiatt. Ez nem visszalépés, hanem erkölcsi értelemben egy nagy lépés előre. Mindent összegezve: örömként élem meg, hogy együtt lehetek édesanyámmal, ameddig a jó Isten engedi.

– Milyennek láttad külső szemlélőként egyházközségünket ezen az ünnepen?

– Őszintén szólva, nem számítottam ilyen nagyszámú részvételre. Igazán meglepő volt az a buzgóság, amit tapasztaltam. Külön öröm volt látni a szentmisén jó néhány fiatalt is. A szentgyónást végzők és áldozók száma ugyancsak említést érdemel. Szintén érdekes volt hallani, milyen sok helyről jöttek el engesztelni ide, a Szűzanya Szeplőtelen Szíve tiszteletére szentelt templomba. Azt hiszem, annak ellenére, hogy fiatal a templom és a plébániai közösség, aki ide eljön, megtapasztalja Jézus szavainak igazságát: „ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevében, ott vagyok közöttük”.

Csak egy lehetőség vagyok, hogy Isten általam is működjön

– Amikor készültem erre az interjúra, megpróbáltam végig gondolni pályád eddigi állomásait. Talán a szombathelyi plébánosi időszak az egyetlen kivétel, az összes többi esetben valami olyan feladatod volt, ami nem szokványos. A kertvárosi plébániára is megalapításakor, első plébánosként kaptál kinevezést. Szerinted van ennek valami oka? Nyelvtudás? Munkabírási?

– Szerintem több összetevőn múlt. Nyilván akkor adódtak pont lehetőségek, amikor én kéznél voltam, adott időben adott helyen. Amikor Kanadából hazatértem, akkor vált éppen aktuálissá, hogy a kertváros önálló plébánia legyen. Adott volt a helyzet, amelyben megtalálhatott engem ez a feladat. Voltam már Egerszegen, nem voltam itt egészen ismeretlen. Püspöki titkári időszakom-

ban a püspök atya láthatta, hogy mint szervező, vagy rendező beváltam, legalábbis a kinevezés kapcsán ilyen visszajelzést adott. Talán elég merész is vagyok, hogy elvállalok ilyen feladatokat. Papként amúgy az a véleményem, hogy én csak egy lehetőség vagyok, hogy Isten általam is működjön. A dolgokat ő intézi, mi csak hagyjuk ezt.

– Menedzseri képességek és adottságok?

– Nem tudom, hogy ez az-e. Szerintem mindig olyan megbízatásaim voltak, amelyek lelkipásztori feladatok voltak elsősorban. Nem menedzserkedni kellett, és azt nem is szerettem volna annyira.

– Mégis úgy tűnt, hogy nagyon tudatosan történnek így, vagy úgy a plébánia körüli dolgok. Nyilván megvoltak a kezdeti terveid, mit szeretnél elérni, milyennek látnád szívesen ezt a közösséget öt vagy tíz év múlva?

– Ezen kezdetben nagyon sokat gondolkodtam. Próbáltam úgy közelíteni a kérdéshez, hogy milyen plébániának lennék szívesen a lelkipásztora, vagy én milyen plébániához tartoznék szívesen egy hívő közösség tagjaként. Természetesen beszélgettünk erről püspök atyával, és sokakkal a helyiek közül is.

– Mire jutottál ezek alapján?

– Úgy indultunk neki, hogy az új alapítású plébánián lehetőség van arra, hogy a jó értelemben véve, minden önhittség nélkül, egy „minta” plébániát hozzunk létre, ahol úgy működik minden, ahogy működnie kell. Ezen azt érttem, hogy nem a lel-

kipásztor csinál mindent, nem ő felelős mindenért, hanem osztozunk mind a feladatokon, mind a felelősségen. Ezért van ennyi lelkipásztori munkatárs, s ezért kaptak ők önállóan végezhető feladatokat. Kezdetből fogva úgy építettük fel a közösségeket, hogy azok önjárók legyenek, akkor is találkozzanak, amikor a lelkipásztor nincs jelen. Ne fordulhasson elő, hogy a lelkipásztor akadályoztatása esetén minden összedől, és senkinek sincs ötlete, mihez kezdjenek a távollétében.

Nagyon sok olyan programot is szerveztünk, ami nem kimondottan lelki jellegű, lehetett ez egy közös vacsora, családi délután, játékos program. Az volt a célom, hogy ezekkel is adjunk valamilyen élményt az embereknek, amiért szívesen betérnek hozzánk, s talán később ennek hatására elfogadják azt is, amit lelki téren szeretnénk nekik nyújtani.

– Valóban sokszor és sokféleképpen próbáltuk elérni azokat, akik elfordultak a vallástól, vagy soha nem is volt kapcsolatuk velünk. Ezeket a próbálkozásokat mennyire érezted eredményesnek?

– Nagyon nehéz erre válaszolni. A számbeli gyarapodást leginkább azok tudják felmérni, akik előzetesen, az „Apáczai-korszakban” már itt voltak. Én azonban nem ezt tartom egy ilyen program igazi fokmérőjének. Hosszútávú projekt azokat elérni, akik nem járnak templomba, vagy nem aktív tagjai az egyházközségnek, s öt év ebből a szempontból rövid táv. Ha ennek volt értelme, vagy gyümölcse, az hosszabb távon fog beérni. Hiszem azt, hogy ez majd bekövetkezik. Évente ebben a szellemben készítettük, és a plébánia területén minden családhoz eljuttattuk a szórólapjainkat, beszámoltunk az elmúlt év történéseiről, tájékoztattuk őket a terveinkről. Volt ebben meghívás is, tud-

hatták, hogy szívesen látjuk őket, és ebben a szelvényben rendeztük a fent már említett programjainkat, hangversenyeket, előadásokat, bálakat, egy-egy könnyedebb hangvételű rendezvényt. Nem azért vállalkoztunk ilyenekre, hogy nagy tömeget mozgassunk meg, de biztosan részt vettek néhányan, akik egyébként nem jönnek be a templomba, s ha néhányuknak egy-egy ilyen esemény fontossá vált, már elérte a célját.

– Öt éves plébánosi időszakban mi volt a legkiemelkedőbb esemény, amelyre így emlékszel vissza?

– Ezen leginkább akkor gondolkodtam el, amikor már a helyezésem jött szóba. Ekkor kaptam egy szép fotóalbumot, és egy könyvet, melyben a közösségek írtak megemlékezést, így sok minden eszembe juthatott. Meghatározó volt számomra az, hogy ennyi közösség ilyen szépen működik. Sokkal inkább az emberek voltak számomra fontosak, mint a történések, és amikor így visszagondolok, most is az a jellemző, hogy nem a programok hiányoznak, hanem az emberek.

Az események közül talán leginkább a fatimai zárándoklatot őrzöm a szívemben. Azt, hogy ereklyét kaptunk Fatimából, kiemelkedőnek, a Jóisten különleges ajándékának tartom. Ezt az is alátámasztja, hogy zárándoklat ilyen jól ritkán sikerül, sem ott, sem útközben semmilyen fennakadás nem volt, egy nagyon jól együtt élő csapat hozta haza ezt az ajándékot.

Tausz Rózsa

Ő jelen van

„és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Mt 28:20

Készülünk a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra. Fábry Kornél atya november 24-én világméretű szentségimádásra hívta 40 ország katolikus híveit. Ehhez kapcsolódva november 23-án 19 órától szentségimádást tartottunk mi is a templomunkban.

Az esti szentmise után vette kezdetét a 24 órás szentségimádás. Köszönet és hála mindazoknak, akik vállalták, hogy hosszabb – rövidebb időt töltöttek a mi Urunkkal. Térdre borulva az Úr előtt Túrmezei Erzsébet szavai tódulnak elém:

<i>Most nem sietek, most nem rohanok, most nem tervezek, most nem akarok, most nem teszek semmit sem, csak engedem, hogy szeressen az Isten.</i>	<i>Most megnyugszom én, most elpihenek békén, szabadon, mint gyenge gyerek, és nem teszek semmit sem, csak engedem, hogy szeressen az Isten.</i>
--	--

Jézus jelenlétében lenni, megfizethetetlen kincs. Hatalmas nyugalom, erő és béke tölt el. Jézus meghallgat, figyel rám. A szentségimádás egy csodálatos lehetőség arra, hogy az Eucharishtiában jelen lévő Jézussal találkozzunk. A szentségimádás nagy titka: ha megnyitom magam Krisztus előtt, ő betölt a jelenlétével.

Mindig mélyen megérint a Szentségi Jézussal való találkozás. Ilyenkor megszűnik számomra a külvilág, csak Ő és én létezőnk. Ilyenkor Jézus, mint egy jó barát van jelen, akivel beszélgethetek. Gondolatban – ahogy Mária, Márta testvére – leülök a lábaihoz és nézem Őt. Elmondhatom neki örömeimet, bánatomat, megköszönve mindazt a sok jót, szeretetet, gondoskodást, a kegyelmet, amelyekkel nap, mint nap eláraszt bennünket. Ő azt mondta tanítványainak: „bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” (Jn 15,16)

Tekintetem az oltár fölötti feszületre téved. Az Eucharishtiában látom szenvedő, töviskoronával „díszített” arcodat! Mily hatalmas szenvedés, mily határtalan szeretet a szemeidben! Nézem arcodat és nem tudok betelni vele! Mária, Égi Édesanyám, add nekem a te szemeidet, hogy általa tudjam szemlélni Fiad arcát! Add nekem a te szíved tisztaságát, hogy általa érezhessem az Ő megbozcsájtó szeretetét! Vajon milyen lesz, amikor majd színről színre láthatlak? Rád merem-e emelni tekintetemet, vagy a szegyetől és patakozó könnyeimtől lehajtott fejjel jelenek meg előtted? Vajon el tudom-e majd viselni azt a fényt, tekinteted ragyogását, azt a szeretetet, szelídséget, ami Belőled árad? Irgalmad méltóvá tesz-e arra, hogy én, bűnös lélek megérinthetem köntösöd szegélyét?

Három óra, amit a jelenlétedben töltöttem Uram békét adott lelkemnek. Milyen jó lenne, ha egész életünket a Te imádásoddal élhetnénk! Tápláld a mi éhező lelkünket, gyógyítsd a mi beteg testünket és lelkünket! Maradj velünk Urunk most, és mindörökké!

A Szent Márton Légió adventi akciója

Az adventi időszak belvárosi nyüzsgése nemcsak szórakozásról és nassolásról szól, hanem arról is, hogy az emberek egymással találkoznak és végre ráérnek beszélgetni. Ebbe a képbe beleillik az is, hogy nemes célhoz támogatást kérjünk jó szándékú embertársainktól. Milyen jó, hogy már hagyomány a Szent Márton Légiónál az adventi gyűjtés, persze nem úgy, hogy perselyt rázogatóva járjuk a teret, hanem többféle sütivel kínáljuk az arra járókat, beszélgetünk velük és elmondjuk, hogy most mire is gyűjtünk.

Idén mindjárt Advent első napján kaptunk lehetőséget az Adventi Kézfogas kezdeményezés számára a Dísz téren felállított stand birtokba vételére délután 3-tól 6-ig. Kítettük a süketet, az adománygyűjtő uborkás üveget, továbbá egy TV képernyőt, amin a Légió saját magát is bemutatta azzal, hogy az elmúlt két év tevékenységéről, eseményeiről képeket vetítettünk.

A hangulatról Bach muzsikája és a Pécsi Gospel kórus CD-jéről játszott dalok gondoskodtak. Ugyancsak hagyomány, hogy a Szent Márton Patika lelki „gyógyszereit” kínáljuk, ami jó ürügy arra, hogy megszólítsuk a potenciális adományozót.

A nemes cél idén az volt, hogy a jövő nyáron Keszthelyre érkező moldvai csángó gyerekek nyaralását támogassuk. Valószínűleg el sem tudjuk képzelni, hogy

ők milyen szegények, hogy ezeknek a kicsi gyerekeknek milyen kemény élete van ott a Kárpátokon túl, ahol a napi háromszori étkezés sem adatik meg mindig számukra. Közülük húszan jönnek nyaralni tíz anyuka kíséretében (azon még dolgoznunk kell, hogy az utazási költségre is találjunk jószívű, ámde tehető támogatót).

Vidáman telt a három óra, szerencsére nem volt hideg (bár elképzeltük, hogy milyen lehet ugyanez a déli féltéken, akár plusz negyven fokban...). Vagy a Légió aktivistái voltak nagyon hatékonyak, vagy a mennyei buzdítás hatott, de tény, hogy 43.780,-Ft gyűlt össze a gyerekek számára, amiből majd sok-sok gombóc fagyira telik.

Biztos vagyok benne, hogy jövő ilyenkor is lesz lehetőség a Légió számára egy kis vidám jótékonykodásra.

Szent Erzsébet-napi ünnepség Szombathelyen

Minden évben Árpád-házi Szent Erzsébet napjához közel tartják a Szombathelyi Egyházmegyei Karitász ünnepségét, ahol hálát adunk az elmúlt évért, és kitüntetjük azokat az önkénteseket, akik sokat tettek a hátrányos helyzetű emberekért.

A Katolikus Karitász védőszentje, Erzsébet csak 24 évet élt. A szegényekről, betegekről gondoskodó, alázatos élete példa lehet mindnyájunk számára. Életszentiségét a halála után négy évvel az egyház is elismerte, és szentté avatta.

2018. november 17-én a szombathelyi Jézus Szíve templomban tartották az idei Szent Erzsébet ünnepséget. A szentmisét dr. Székely János megyéspüspök celebrálta, aki szentbeszédében a segítő szeretet fontosságát hangsúlyozta. Majd a mise után püspök atya,

Majthényi László, a Vas Megyei Közgyűlés elnöke és Pácsonyi Imre, a Zala Megyei Közgyűlés alelnöke adták át az okleveleket azoknak az egyházmegyei Karitász csoportoknak, akik jelentős önkéntes tevékenységet végeznek saját településükön. Továbbá kitüntették Kreshnik Karavadij pékség tulajdonost, aki több éve rászorulókat támogat a celldömölki Karitász csoporton keresztül.

Külön öröm volt számunkra, hogy a mi Karitász csoportunkat is sokat segítő, – többek közt az Egyházmegyei Karitászból érkező adományok hozzánk történő eljuttatásában és az egyházmegyei eseményeken történő részvételünk megszervezésében - olai Jézus Szíve Ferences Plébánia Karitász csoportja is elismerésben részesült kiemelkedő munkájáért. Ez úton is kérjük Isten áldását további tevékenységükre!

Burgonyát osztott a Karitász

2018. november 21-én az egyházmegyei Karitász jóvoltából plébániai Karitász csoportunk 600 kg burgonyát osztott szét 28 hátrányos helyzetű család között.

Hálásan köszönjük a családok nevében!

Sárközi Violetta

Eseménynaptár

Január 1. Mária istenanyaságának ünnepe

Január 3. elsőcsütörtökön 17 órától szentségimádás lesz lelkipásztorokért és papi hivatásokért

Január 4. elsőpénteken 17 órától szentségimádást tartunk

Január 5-én, elsőszombaton, reggel 6 órától a fatimai rózsafüzért imádkozzuk el

Január 6-a Vízkereszt ünnepe. A 10 órás szentmisében vízszentelés lesz.

Január 13-án, hétfőn fatimai esténk lesz 16 órától

Január 21 és 25 között tartjuk az ökumenikus imahehet városunkban, amely során minden este 18 órától a város más-más templomában lesz ökumenikus istentisztelet. A pontos program a templomi hirdetőtáblán olvasható. Ezen a héten hétfőtől csütörtökig reggel 7 órakor lesz szentmise.

Január 25-én Imaiskola kezdődik 17 órától

Január 27-én, vasárnap a 10 órás szentmisére különleges módon is várjuk az óvodásokat és családtagjaikat. Az esti szentmise után pedig vasárnap esti muzsikára várunk mindenkit.

Január 29-én, kedden az esti szentmise után szentségimádást és közbenjáró imádságot tartunk 17 órától

Február 1-én, elsőpénteken 17 órától szentségimádást tartunk

Február 2-án, elsőszombaton, reggel 6 órától a fatimai rózsafüzért imádkozzuk el. A 7 órakor kezdődő szent-

misében lesz a gyertyaszentelés, majd utána elkezdjük a lourdesi kilenced, amelyet betegeinkért ajánlunk fel, valamint azokért, akik ebben az évben a betegek szentségében fognak részesülni.

Február 3-án vasárnap minden szentmise után balázs-áldásban részesítjük a jelenlevőket.

Február 11-én kezdődik a Házasság hete programso-rozat

Február 11-én, hétfőn a 18 órás szentmisében részesülhetnek a betegek szent-ségében mindazok, akik azt kérik.

Február 13-án, szerdán fatimai es-ténk lesz 16 órától

Február 16-án rendezzük meg plébániai Bálunkat a Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium

Február 22-én Imaiskola kezdődik 17 órától

Február 24-én, vasárnap a 10 órás szentmisére különleges módon is várjuk az óvodásokat és családtagjaikat. Az esti szentmise után pedig vasárnap esti muzsikára várunk mindenkit.

Február 26-án, kedden az esti szentmise után szentségimádást és közbenjáró imádságot tartunk

Március 1-án, elsőpénteken 17 órától szentségimádást tartunk

Március 2-án, elsőszombaton, reggel 6 órától a fatimai rózsafüzért imádkozzuk el

Március 6-án, Hamvazószerdán kezdődik a nagyböjti időszak

KÖNYVAJÁNLÓ

Dr. Varga Pétertől

Merkli Ferenc: Van-e üdvösség az Egyházon kívül?

A kereszténység és a világ-vallások kapcsolata

A fundamentális teológia területén hiánypótló könyvet adott ki a közelmúltban a Vasszécsenyi Plébánia.

Merkli Ferenc atya, mint plébános és mint a Győri Hittudományi Főiskola tanára kitekintést nyújt könyvében a vallások világába, a katolikus egyház és más vallások kapcsolatába, valamint a Szentszék e körben kiadott dokumentumaiba. A könyv lényegre törően, katolikus szemszögből tárgyalja a gyakran kényes témákat, mégis bátran ajánlható hívőknek és nem hívőknek egyaránt.

A könyv megvásárolható a zalaegerszegi Eg-ígerő könyvesboltban 2.200,-Ft-os áron.

